

τῶν ἴσταντο περίξ μου ἀναυδα παρατηροῦντά με μετὰ θάμβους. Καί οἱ μὲν μοχθηροὶ ἐγέλαν, οἱ δὲ μωροὶ ἐλευσιολόγουν τὴν τύχην μου, ἡ σύζυγός μου εἶχε λιποθυμήσῃ, καὶ ὁ πενθερός μου ἐξηκόντιζε κατ' ἐμοῦ βλέμματα δυνάμενα νὰ με διαπεράσωσι πέρα καὶ πέρα, ὁ ἔπαρχος μ' ἐχαρκατήρισεν ὅτι παιζῶν περιπίπτω εἰς πολλά σφάλματα καὶ παρατονίας, καὶ ἡ κυρία ἐπάρχου ἀναφρονδῶν καὶ σπουδάζουσα εἶπεν ὅτι θὰ παραγγείλῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ μ' ἀποδιώξωσιν. Ὅποιαν καὶ ὀπίστην δύναμιν καὶ δραστηριότητα ἐδέησε νὰ καταβάλω πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς οὕτω διαβληθείσης καὶ ἐκπεσούσης ὑπολήψεώς μου παρὰ τῆ κοινῇ γνώμῃ τοῦ Ἀγίου Φλωρεντίου! Νομίζω μάλιστα ὅτι ὁ χρόνος ἐκεῖνος τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς ἐπανορθώσεως διαρκεῖ ἔτι. Ἐξεπλήρωσα δὲ μέχρι τέλους τὴν ἀπόφασίν μου. Ὅταν ἡ βούλησις ἔχη ὑπομόχλιον, ὅταν ἔχη ποῦ νὰ στηριχθῇ, καθίσταται μοχλὸς δι' οὐ δύναται τις ἀν μὴ νὰ ἀνυψώσῃ ὄρη ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ τα ὑποστηρίξῃ ὀλίγον χωρὶς νὰ καταπλακωθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Ἀλλὰ, φίλε μου, μὴ τύχη καὶ νομίσῃς ὅτι ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ παραστήσω ἑμαυτὸν ὡς ἥρωα ὑπομονῆς καὶ καρτερίας. Οὐχί· δὲν μ' ἀρέσκει νὰ υποκρίνωμαι τὸν μάρτυρα. Ἀλλὰ πολλάκις ἀποζημιῶμαι ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐν ᾧ ἐν τῷ φανερῷ ὑποφέρω τόσα καὶ τόσα. Οἱ οἰκιστοὶ μου εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον σκληροὶ καὶ μᾶλλον ἐπισεικτεῖς παρ' ὅσον θὰ ἠδυνήθης νὰ κρίνης ἐκ τοῦ σημερινοῦ τρόπου των. Ἐτυχε νὰ ἔλθῃς εἰς κακὴν ἡμέραν. Ἡ γηραιὰ μήτηρ μου κατήντησεν εὐερέθιστος ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἠθικῶν παθημάτων, ἀλλὰ κυρίως μ' ἀγαπᾷ πολὺ. Αἱ πρεσβύτεραι ἀδελφαί μου εἶδον τὴν ἀνθηρὰν νεότητά των μαρκενομένην ἐν τῇ ἀγαμίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλω νὰ συγχωρῶ εἰς αὐτὰς τὰς ὀλίγας των ἰδιοτροπίας. Ἡ σύζυγός μου οὐδ' ὄλωσ με νοεῖ, ἀλλ' εἰς τοῦτο πταίει ἡ ἀνατροφή τῆς μᾶλλον. Καὶ ὁ πενθερός μου δὲ ἔχει ἐνίοτε τὰς καλὰς του ὥρας ἐν τῇ τραπέζῃ ἰδίας. Ἡ Ζεννὴ ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ μου εἶνε ἡ χαρὰ μου, ἡ παρηγορία μου, ὁ προστάτης ἄγγελός μου. Ἐξμεθα ἀδελφοὶ ὀλιγώτερον ἐξ αἵματος ἢ ἐκ καρδίας, ἀγαπώμεθα οὐχὶ διότι ἐγεννήθημεν ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, ἀλλὰ μᾶλλον διότι ἐννοοῦμεν ἀλλήλους καὶ ἔχομεν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν καὶ ἄδει μετὰ χάριτος. Τὴν νύκτα, ὅταν οἱ πάντες κοιμῶνται καὶ ἀναπαύονται, ἐγερόμεθα ἡμεῖς ἀροποδιτὴ καὶ καταφύγομεν εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον μέρος τῆς οἰκίας. Λαμβάνω ἐγὼ τὸ βιολίον μου, ἐκείνη ἄδει, καὶ οὕτω καταρτιζόμεν μικρὰς προχείρους συναυλίας προσέχοντες, ἐννοεῖται, νὰ μὴ ἐξυπνίσωμέν τινα. Ἄπαξ δὲ τῆς ἐβδομάδος καθ' ὄρισμένης ὥρας συναντώμεθα ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ἐκαστος ἡμῶν ἐκφεύγει κρυφίως ἐκ τῆς οἰκίας, εὐρισκόμεθα ὀπισθεν φράκτου τινός, καὶ ἐκεῖθεν πετώμεν διὰ τῶν ἀγρῶν, συνδιαλεγόμενοι περὶ τέχνης, περὶ ποιήσεως καὶ συ-

χνότατα περὶ τοῦ πατρός μας, ὅστις ἡγάπα ἀμφοτέρους. Ἡ ζηλοτυπία τῆς γυναικὸς μου, ἥτις μᾶς παραφυλάττει ὡς ἐὰν ἦμεθα ἐρισταί, ἐπαυξάνει ἔτι μᾶλλον τὴν ἀγάπην μας παρέχουσα εἰς αὐτὴν χάριν καὶ θέλγητρα.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ βίος μου. Ὑποφέρω καὶ εὐλογῶ τὸν Θεόν, ὅστις ἔθηκε μίαν ἡλικίην ἀκτίνα μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς φυλακῆς μου, ἐν ἄνθος μεταξύ τῶν σιδηρῶν κίγκλιδων τοῦ παραθύρου μου.

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Κάρολος. Τί δὲ νὰ προσθέσῃ ἐγὼ εἰς τὴν ἀπλουστάτην ταύτην καὶ ἀφελῆ διήγησιν;

Ἀπῆλθον τὴν ἐπιούσῃν καὶ ἵνα καταλήξω ὅπως ἤρχισα, ἐρωτῶ, πιστεύετε ὅτι ἔχει ἡ ἱστορία μεταξύ τῶν ἀξιολογημονεύτων πράξεων πολλοὺς ἥρωας ἀξίους τοῦ δυσμοίρου ἡμῶν ἐπαρχιακοῦ συμβολαιογράφου;

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δικηγόρος ζητεῖ ἐπὶ δικαστηρίου νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ πελάτης του δὲν εἶχε χρήματα καὶ πρὸς τοῦτο ἐρωτᾷ τὸν μάρτυρα τοῦ ἀντιδίκου:

— Ἐζήτησες ἀπὸ τὸν πελάτην μου χρήματα, καὶ ἡ ὄχι;

— Ναι, κύριε.

— Καὶ τί σὲ εἶπε;

— Ὁ μάρτυς διστάζει νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἀπάντησον ταχέως, ἄλλως...

— Ἐ λοιπὸν, ἀφοῦ ἐπιμένεις, τοῦ ἐζήτησα χθὲς πέντε φράγκα, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει, διότι ἐσὺ δὲν τοῦ ἔφηρες πεντάρια, καὶ ἂν δὲν γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά σου γλήγορα, ἡ γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, κύριε, κάθησε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἀγαπῶ τὸν εὐδαίμονα καὶ ἥρεμον βίον τῶν ἀγρῶν, ὅπου διαρκῆς εἶνε ἡ εὐποιία, ὅπου καθ' ἑκάστην ἀνακαλύπτει τις ἐν τῇ παραγωγῇ τῆς φύσεως νέας ἀφορμὰς θαυμασμοῦ καὶ ὁ ἀνθρώπος εὐρίσκει ἀξίαν ἑαυτοῦ ἀσχολίαν εἰς ἀληθῆ πρόδοον καὶ πραγματικὰς βελτιώσεις. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι αἱ μεγάλαι ἰδέαι παράγουσι τὰς μεγάλας πράξεις, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται ἰδέαι εἶνε σπανιώταται, εὐρίσχω ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ πράγματα ἀξίζουσι πλείστην τῶν ἰδεῶν. Ἐκεῖνος, ὅστις γονιμοποιεῖ γωνίαν γῆς, ὅστις τελειοποιεῖ καρποφόρον δένδρον, εἰσάγει τὴν καλλιέργειαν φυτοῦ τινος εἰς ἔδαφος ἄγονον τῶς, εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἐκεῖνου, ὅστις ζητεῖ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. (Βαλζάκ).